

VARNI
.....

Drama
ver. 5.03

Miha Mazzini

© Miha Mazzini, 2014

E-pošta:
Miha.Mazzini@gmail.com
Splet: www.MihaMazzini.com

OSEBE:

ON	40, strokovnjak za nekaj
ONA	40, strokovnjakinja za nekaj
SIN	android, 14 let.
ONI	njegovi prijatelji
PRIJATELJICA	njena prijateljica
SVETOVALEC	60, nujna psihološka pomoč na domu
SODELAVEC	njegov sodelavec
SUPERVIZORKA	35, nadzornica svetovalcev, obraz na zaslonu
DR. MARINČEK	strokovnjak za nenadno norost, obraz na zaslonu
TV VODITELJICA	obraz na zaslonu

Vse se dogaja v njunem stanovanju. Vsi nastopajoči, razen sina, nosijo pametna očala in pametne zapestne ure. Nad stanovanjem občasno preleti potniško letalo, slišimo njegov hrup.

Svetovalec

ON vstopi v stanovanje z obrazom, zakopanim v dlani. Zviška pade na stol, ki prične brneti in se mu prilagajati. Z gnusom se odtrga, nato se vda. Poskuša sedeti čim manj na sedalu, nagnjen je naprej, dlani še kar čez obraz.

Pozvoni.

Očala, ki jih ima v žepu srajce, mu brnijo.

Zvonjenje vztraja, očala tudi.

ON: Naprej!

Zvonjenje in očala prenehajo hkrati.

Vstopi svetovalec.

SVETOVALEC: Dobro varnost želim!

ON: Enako.

SVETOVALEC: Lahko sedem?

On pokima.

Svetovalec sede.

STOL: Povezujem se z vašim stanovanjem ... nalagam preference ... Opravljeno.

Stol zabrni in prilagodi naklon naslanjala.

Svetovalec sočutno gleda nesrečno postavo pred seboj, ki naprej razpre prste in ga pogleda skozi nje.

ON: Kaj sedaj?

SVETOVALEC: Najprej, vedeti morate, da se zaradi varnosti ta pogovor snema in posnetek ohrani.

On prikima in odkrije obraz.

SVETOVALEC: Začniva. K nam priteka vsako sekundo milijarde podatkov. Preveč jih je, da bi jih lahko spremljali. Spremljamo lahko le odstopanja od predvidenih vzorcev. V statističnem povprečju obstaja cona nevidnosti. Dokler ste vi in vaša

dejanja v njej, za sistem ne obstajate. Ko pa izstopite ...

ON: Nisem vedel.

SVETOVALEC: Česa?

ON: Za avto. Nisem vedel. Sem mislil, da vozim.

SVETOVALEC: Niste prebrali navodil?

ON: Ne.

SVETOVALEC: Nihče jih ne. Gotovo ne veste, da imate v vratih dežnik, za vsak slučaj, če vas ujame nevihta?

ON: To tudi piše v priročniku?

SVETOVALEC: Da.

ON: Dežnik imam, vozim pa ne?

Zakoplje si obraz v dlani.

SVETOVALEC: Tole bo zvenelo kot največji stereotip, a resnično drži: povejte mi, lažje vam bo.

On odmakne dlani in ga dolgo gleda.

ON: Vozil sem proti tistemu ovinku ... kot vsak dan. In potem ... ni bila misel, bila je odločitev. Vse mi je bilo jasno, tako celega sem se počutil. Na ovinku, namesto počasnega drsenja volana proti levi, sem z vso močjo obrnil v desno, proti prepadu. Mislim, da sem se smehljal.

Svetovalec gleda na zaslon lastnih očal.

SVETOVALEC: Gledam vaše izvide. Še vedno ste polni adrenalina. Moram biti zraven vas, ker so čustva kot pobegla voda. Človeku se nekaj zgodi, ali še huje, prizadene ga oseba A, on pa, poln kemikalij, se maščuje osebi B, ki s tem nima nič, a je pač tam in se ne more braniti.

On ga ne posluša, strmi predse.

ON: In nič. Zgodilo se ni nič. Vrtel sem volan v smrt, avto pa je peljal po običajni poti, domov. Res sem mislil, da šofiram.

SVETOVALEC: Šofiranje je prenevarno opravilo. Ne smemo ga prepustiti vsakemu, sami veste, da izpit naredijo vsi.

ON: Zakaj pa potem vrtim tisti kurčev volan? Zakaj živim v utvari, da upravljam vsaj svoje vozilo?

SVETOVALEC: Ker živite v demokraciji in imate svobodno voljo.

ON: Če se ne morem ubiti z lastnim avtom!

SVETOVALEC: Demokracije in svobodne volje je konec tisti trenutek, ko bi lahko škodovali sebi ali drugemu, to je dosežek civilizacije. Včasih je bilo življenje revno, odurno, surovo in kratko, bi se res radi vrnili tja?

ON: Ne. Verjetno ne.

SVETOVALEC: Bi šli k zobozdravniku v srednji vek?

ON: Ne.

SVETOVALEC: No, vidite. Se strinjate, da je varnost najvišja vrednota?

ON: Seveda.

SVETOVALEC: In vam je jasno, da nevarnost s to epidemijo nenadne norosti že dolgo ne prihaja več od zunaj, marveč od znotraj? Da do včeraj čisto normalni ljudje ... Zaupati je človeško, kontrolirati je varno. Se strinjate?

ON: Ampak, tako, kot je sedaj ...

SVETOVALEC: Kako pa je?

ON: Ne vem ...

Išče besede, svetovalec potrpežljivo čaka.

SVETOVALEC: Prazna in neumna šala, kot je rekel neki stari pisatelj?

ON: Ja.

SVETOVALEC: Nek drug davni pisatelj pa ni mogel več delati zaradi strašnih bolečin, ki so mu jih povzročali ledvični kamni. Če bi bil danes živ, bi ...

Tleskne s prsti.

SVETOVALEC: ... uredili v trenutku. Človeška zgodovina je niz trpljenja, ki nam ga povzroča narava. Ampak narava je dvojna, tista tam zunaj in tista v nas. O prvi je govoril Bog, ko jo je dal človeku, da ji zagospoduje. Druge niti omenil ni, jo je mogoče ohranil zase, kot svojo vladavino? Tehnologija nam je pomagala, da smo pričeli osvajati zunanjo naravo in bila so leta, ko je kazalo, da se bomo razširili nezadržno: Luna, Mars, zvezde! Potem pa smo se ustavili, ni šlo, premajhni smo za prostranstva vesolja. Nato smo se obrnili navznoter, v mikro svet, ki smo mu mi največja mera. Če ne moremo premikati zvezd in urediti vesolja, lahko vsaj sebe naredimo varne. Kot stvari stojijo, je svet danes najbolj varen v celi svoji zgodovini.
(bolj sam zase)
Tudi za tiste, ki mu vladajo.
(premolke)
Kako se počutite?

ON: Opraviva že s tem. Predpisali mi boste tablete?

SVETOVALEC: Ne jaz. Računalnik, ki beleži vaše odzive.

Pokaže na uro, ki jo ON nosi na zapestju.

ON: Torej tudi vi ne odločate?

SVETOVALEC: Ne, ker bi se lahko zmotil.

ON: Zakaj pa ste potem prišli?

SVETOVALEC: Ker rabite topel pogovor s sočlovekom.

ON: Me zajebavate ali imate za idiota?

Očala mu pričnejo piskati. Svetovalec zavzdihne.

SVETOVALEC: Povejte mi, kako se počutite?

ON: Saj vam vse piše na zaslону.

SVETOVALEC: Številke, kemija, biologija, vse. Ampak, veste, ko sem prej omenjal luno ... Ko se je prvi astronaut vrnil z nje, je izpolnil najbolj natančno poročilo, najbolj zapletene obrazce, kar so se jih lahko izmislili. Te so ljudje potem brali in občudovali znanost. A nek filmski režiser je rekel: "Upam, da naslednjič pošljejo tja gor pesnika, da nam bo znal povedati, kako tam zares je."

ON: Kaj hočete od mene?

SVETOVALEC: Kako se počutite?

ON: Slabo.

SVETOVALEC: Razložite, prosim. Kdaj ste se začeli tako počutiti?

ON: Dve, tri leta, ne vem.

SVETOVALEC: Analiza vaše krvi ne kaže odstopanj. Redni možganski skeni tudi ne. Dokler ne zgradimo bolj natančnih naprav, to imenujemo čudež zavesti. Se spomnite, kako se je začelo?

ON: Ne.

SVETOVALEC: Mogoče z občutkom izločenosti, samosti? Kot mi je nekdo rekel, kot zadnji atom v povsem praznem vesolju?

ON: Mogoče malo. Ampak ...

SVETOVALEC: Kaj pa z neobčutljivostjo? V vaši datoteki vidim, da se nikoli niste zbadali, žgali ali si na kak drug način povzročali bolečine.

ON: Začel sem se počutiti kot opazovalec.

SVETOVALEC: Poškodovan nos zaradi udarca ob zid pred petindvajsetimi meseci, je to zaradi tega?

ON: Da.

SVETOVALEC: Ste preverjali, če niste duh?

ON: Da.

SVETOVALEC: Ste se počutili mrtvo?

ON: Ne, mislim, da ne. Le ... Vsakič, ko sem zagledal na televiziji reportažo o žrtvah eksplozij, kako jim pomaga sodobna tehnologija, in sem gledal njihove proteze, sem ...

SVETOVALEC: Ste si želeli imeti take roke in noge?

ON: Ja.

SVETOVALEC: Biti cel tak?

ON: Ja.

SVETOVALEC: Razumem. Mrtva, a hkrati živa, telesa so vedno vznemirjala človeka. Vampirji, zombiji; med tema dvema fikcijama leži paradoks sodobne civilizacije: ljudje bi bili najprej večno mladi, potem večno mrtvi, nikoli pa živi in odrasli. Zdaj pričakujejo od tehnologije, da jih naredi živo mrtve.

On ga presenečeno gleda.

ON: Kaj hočete reči? Da sem normalen?

SVETOVALEC: Samomor ni normalen.

ON: Mislil sem, da lahko odločim vsaj o tem.

SVETOVALEC: Kot sem že rekel, ne več.

ON: Rad bi šel ležat v kad. Ima vaš računalnik že zadosti podatkov? Kdaj bova opravila?

SVETOVALEC: Kmalu. Se zavedate, da se je vaše območje nevidnosti s tem samodejno zmanjšalo? Da bodo tudi manjša odstopanja sprožila alarm? Če bo vse v redu, se srečava spet naslednji teden in tako naprej pol leta, preden spet dobite normalen status.

ON: In kaj naj sedaj počnem? Kako naj živim?

SVETOVALEC: Družina je prva, tega ne smete pozabiti. Vidim, da se s soprogo preizkušata za starševstvo in sta sredi zaključnega izpita. Osredotočite se

na ta cilj.
(premolj)
Morali jo bomo obvestiti ...

ON: NE!

SVETOVALEC: Žal. Mora vedeti, za vsak slučaj, če stroji
odpovedo.

ON: Mar se to kdaj zgodi?
(premolj)
Hotel sem le pobegniti.

SVETOVALEC: Varnosti ne morete uiti.

ZATEMNITEV

Sin, večerja

On sedi za mizo s sklonjeno glavo. Ona odvija folijo z zavitkov, ki jih nato meče v mikrovalovko. Vključi napravo.

Pristopi k mizi in dolgo strmi vanj.

Okleva, če se ga dotaknila, mu položila roko na ramo, a se premisli, on ne opazi ničesar.

ONA: Ne vem ...

Odloča se, katerega čustva naj se oprime. Smili se ji, obenem je jezna nanj.

Za trenutek pogleda proti drsnim vratom v otroško sobo.

ONA: Je svetovalec kaj rekel, bo to vplivalo na preizkušnjo?

On dvigne pogled in se mora osredotočiti, da ugotovi, o čem teče beseda.

ON: Ne ...

ONA: Rekel je ne?

ON: Nič ni rekel. Pozabil sem vprašati.

Ona na kratko udari s pestjo po mizi. V očalih ji s kratkim piskom utripne rdeča dioda.

ONA: Razumem ... da imaš probleme. Res te razumem. Ampak, to mi je važno. Tako dolgo čakava na otroka, ki bo res najin, ti pa ...

ON: Nisem pomislil ... nisem bil čisto jaz. Saj svetovalec pride naslednji teden. Ali pa ... Bom vprašal in poklical.

ONA: Ne, raje ne. Če niso nič rekli ...

Spet se skloni čisto nadenj. Očala se skoraj dotaknejo.

ONA: Mogoče si se izgubil ... Ne vem. Ampak meni je to važno. Že kot punčka sem hotela imeti otroke. Najprej sina. Predstavljala sem si božično večerjo, to toplo varnost družine, polne roke dela imam, kuham, pripravljam, ampak mi je lepo. Ko hočem odnesti krožnike na mizo, ugotovim, da imam premalo rok in v tistem trenutku sin vstane in reče: 'Mami, bom jaz!' In prične pomagati. Polaga krožnike na mizo, pribor poleg njih. In meni je toplo pri srcu.

Odmakne se.

ONA: V predporočni pogodbi si se strinjal s tem?

ON: Sem. Saj ...

ONA: Kaj je bilo potem tisto včeraj?

On globoko zavzdihne, češ, ne že spet.

Ona prisede. Strmita predse. Mikrovalovka zapiska.

Iz svoje sobe pride SIN, edini brez očal in ure, gre do mize, zgrabi obloženi kruh s krožnika, ne da bi sedel.

ONA: Kako se pa obnašaš?

Sin zavije z očmi, se spači, a le odloži hrano in jo fotografira, tipka po telefonu, nato spet zgrabi kruh in ga prične hitro žvečiti. Spregovori s polnimi usti, da ga komaj razumemo.

SIN: Zakaj pa to delamo?

ONA: Kaj?

SIN: To, fotkamo.

ONA: Ker ...

Obupano pogleda moža.

ON: Ker se temu reče bonton.

ONA: Ja, manire.

SIN: Aha. Hočeta reči, da ne vesta?

Žveči dalje.

On in ona vstaneta in gresta za pult pripravljat hrano.

SIN: Kako lahko nekaj počneta, ne da bi vedela, zakaj?

Ona vleče posodo iz mikrovalovke, zastane in se z vzdihom obrne.

ONA: Sine, poglej ...

SIN: Ajd, priznajta, ne vesta.

ON: Ne veva.

SIN (njej): No?

ONA: Ne veva.

On vzdihne, gre do zaslona, nekaj tipka. Prikaže se cel niz tihožitij s hrano, stari slikarji. V kotu napisane letnice nastanka slik.

Z roko poganja slike naprej, druga za drugo, nikakor jih ne zmanjka.

Ona zadovoljni kima zraven in pritrjuje.

ON: To je od zmerom, a vidiš? 1687 - 1715 - 1821 - ...
Si zadovoljen?

SIN: Zakaj?

ON: Ne vem. A nam danes, za spremembo, ne bi pokvaril večerje, lepo prosim?

SIN: Samo zanima me, zakaj? Zakaj moramo slikati hrano in jo poslat vsem? Zakaj morajo vsi vedeti, kaj jemo? Kot ovce sta. Delata nekaj, le zato, ker so delali vsi pred vama, vsi z vama in za vama.

ON: Ne vem. Tako to je. Zakaj se pa oblačimo?
Sezuvamo? Obuvamo? Gremo spat? Oblečemo pižamo?
Svet je sestavljen večinoma iz: tako to je. Če bi
vsak od nas pričel o vsem razmišljati znova, bi na
stara leta prišel do črke A. A-A-A-A! Evo!

Gre do mikrovalovke in vrže vanjo krožnik. Jezno pritisne
gumb.

V očalih mu zapiska in utripne rdeča dioda.

Ona ga pomirjajoče prime za nadlaht, otrese se jo. Očala
spet zapiskajo.

ONA: Pomiri se!

ON (njej): Ja ... ja!

Očala mu še kar utripajo.

Ona se obrne k sinu.

ONA: Mali, prosim ... A vidiš, kaj si storil z očetom
...

SIN: Nisem več mali. Po triinšestdeset členu me ne smeš
poniževati ali mi vzbuhati občutka krivde.

ONA: Ne vzbuham ti ...

SIN: Pa mi! Saj veš, da vaju lahko prijavim?

Tudi njej rdeče zapiskajo očala.

SIN: Po prvem členu moramo imeti vsi otroci enak
občutek varnosti, jaz pa ga pri vaju nimam.
Nestabilna se mi zdita.
Če nočeta poslušati mene, poslušajta vsaj svoja
očala.
A piskajo?
Piskajo!

Njegova očala spet pričnejo zaporedoma piskati. Zgrabi rob
mize in jo dolgo stiska. Piskanje postaja redkejše, a ne
izgine.

ONA: Prosim, nehajmo! Prosim! Dajmo večerjat ...

SIN: Nisem več lačen. Jaz grem ven.

ONA: Kako? Saj je že noč!

ON: Kam pa greš?

SIN: To vaju pa ne zanima.

ON: Seveda naju zanima, saj odgovarjava zate.

SIN: Zato, ker sta podpisala, mar ne? Ne zato, ker bi me imela rada?

ONA: Podpisala sva zato, ker sva te imela rada!

SIN: Aja, nimata me več!

ONA: Nisem tega mislila! Ne obračaj vsake moje besede!
Očala ji spet zapiskajo.

ON: Nehaj! Poglej, kaj delaš mami!

SIN: Aha, to je triinšestdeseti člen! Prijavil vaju bom!

Tudi njemu spet močneje piskajo očala.

Udari z roko po mizi.

ON: Dosti! Ne - obračaj - vsake - moje - besede!
Sin posnema njegovo nakosano izjavo:

SIN: Ne - smeš - me - udariti!

ON: Nisem te hotel udariti!

SIN: Prijavil te bom po sto dvajsetem členu!

ON: Nisem te udaril!!

ONA: Prosim te!

Obrne se k sinu.

ONA: Nehaj, prosim!

SIN: Prijavil vaju bom!

ON: Prijavi me, briga me!

ONA: Nehajta, prosim vaju!

ON: A ti pa nimaš nič pri tem?

ONA: Jaz? Zakaj zdaj vpiješ name?

ON: Vpijem? Jaz? TO JE ŠELE VPITJE! ZDAJ VPIJEM!

Očala brlizgajo, rdeče diode norijo.

Ona pokaže proti uri na zapestju.

ONA: Merilci norijo ... Umiri se, prosim. Hočem otroka!
Razumeš! Pravega otroka! Samo še 15 dni imava tega
...! Tega. Zdrži! Prosim!

ZATEMNITEV

TV, svetovalec

Luči so ugasnjene, prižgan je televizor. Na ekranu zmedeni posnetki prerivanja.

TV VODITELJICA: Nova žrtev nenadne norosti. Janez Novak, 43, je pripravljaj suši, nato pa nenadoma z nožem napadel goste lokala. Po prvih podatkih dva mrtva in trije ranjeni. Z nami v studiu je vrhunski strokovnjak, dr. Leopold Marinček. Dobrodošli dr. Marinček. Kaj se dogaja? Mar primeri nenadne norosti postajajo pogostejši?

DR. MARINČEK: Statistike potrjujejo, žal.

TV VODITELJICA: V čem je problem? Zakaj ne znamo, kljub vsej tehnologiji, še vedno preprečiti nenadne norosti? Zakaj še vedno nismo povsem varni?

DR. MARINČEK: Kot veste, obstajata dve glavni teoriji: da gre za prionsko bolezen, medtem ko drugi trdijo, da imamo opraviti z gensko dispozicijo, ki se sproži ob določenih vplivih iz okolja. Jaz sem pristaš prve. Poglejte, prionske bolezni imajo zelo dolgo inkubacijsko dobo in kognitivne sposobnosti pešajo, ne da bi pacient to opazil. Edina rešitev je še bolj natančna tehnologija. Še bolj sprotne analize.

TV VODITELJICA: Že sedaj so naši podatki neprestano na voljo centralnemu zdravstvenemu sistemu. Kri je analizirana do zadnje kemikalije, vsak trenutek. Cela proteomika ...

DR. MARINČEK: To je res. A prioni se ugnezdijo v možgane.

TV VODITELJICA: Torej zagovarjate implantate čitalcev v možganih?

DR. MARINČEK: Da.

Televizor ugasne s klikom. Luči se prižgejo. Svetovalec odmakne roko od očal.

SVETOVALEC: Potem pravite ... družinsko življenje ...

ON: Ta otrok ... saj razumem, da se morajo otroci roditi v varen svet. Vse je bilo v redu, ko sva pred pol leta začela s preizkušnjo. Prvi mesec android dojenček, drug mesec eno leto star, tretji mesec vpis v vrtec, četrti za prve šolske tedne, pa ... Vse razumem. Ampak ta zadnja preizkušnja, android pubertetnik, to je pa ... Tega ne bom zdržal.

SVETOVALEC: Zakaj mislite, da ne boste zdržali?

ON: Ker ...

SVETOVALEC: Ker?

ON: Ker to delam le zaradi nje.

SVETOVALEC: Si ne želite otroka?

ON: E ... Ne vem, kaj si želim in česa ne.
(premolj)
Prekleti robot, vse si lahko privošči!

SVETOVALEC: Zakaj?

ON: Kaj zakaj?

SVETOVALEC: Zakaj mislite, da si lahko vse privošči?

ON: Ker je ... sama plastika in vezja ... Ker je ...

SVETOVALEC: Mrtev?

ON: Ja, mrtev.
(premolj,, izbruh)
In potem si lahko vse dovoli!

Svetovalec odkima.

SVETOVALEC: Nasprotno, vse dela točno po vgrajenem programu. Če bi bil živ, bi lahko naredil kaj nepričakovanega. Poglejte svet, vso to vodo in zemljo, mrtvo na milijarde let - in nenadoma se zgodi nekaj nepričakovanega, življenje. (premolki)
Življenje se začne tam, kjer se predvidevanja nehajo.

Dolg premolki. Nato svetovalec vzdihne.

SVETOVALEC: Dobro bi bilo, da se družite s prijatelji, človeški stik je nenadomestljiv.

ON: Mislite, osebno?

SVETOVALEC: Da.

On premlevala to čudno idejo.

ON: Družabna omrežja niso zadosti?

Svetovalec globoko zavzdihne in razširi roke.

ZATEMNITEV

Prijatelji, zabava

On in prijatelji. Nekaj jih sedi na kavču, nekaj za mizo, nekaj postopa po stanovanju. Občasno kateri izmed njih zastane, pripravi telefon in slika samega sebe, z pločevinko piva, prislonjeno ob obraz in širokim, lažnim nasmehom, češ, strašna žurka.

On odpre vrata hladilnika in vzame ven tri pločevinke piva.

Hladilnik prične piskati.

HLADILNIK: Ob 21h imate dogovorjeno partijo squasha. S pijačo, ki ste je vzeli, bi količina alkohola v krvi presegla dovoljeno mejo po zakonu o varnosti v cestnem prometu.

Vrne pločevinki v hladilnik in zapre vrata.

HLADILNIK: Hvala.

ON: Jebi se.

ON 2: Saj bomo vsak sam, ne skrbi.

On 2 hoče odpreti vrata hladilnika, ki zapiska in noče ubogati.

HLADILNIK: Neavtoriziran pristop.

On položi dlan na čelno stran hladilnika.

HLADILNIK: Avtorizacija opravljena.

On 2 spet poskusi, vrata se tokrat odpro. Zgrabi pivo. Hladilnik zapiska.

HLADILNIK: Ministrstvo za zdravje opozarja: prekomerno uživanje alkohola škoduje zdravju.

ON 2: Prasica.

Nenadoma hladilnik divje zapiska in luč prične utripati prav tako očala in vsi kuhinjske naprave. Zadoni glas izpod stropa.

GLAS: Kletvice morajo biti spolno nevtralne.

ON 2: Se opravičujem.

Lučke ugasnejo, predmeti onemijo.

ON 2 (hladilniku): Jebi se.

Poskuša dvigniti pločevinko, vendar hladilnik ne popusti. On 2 vleče in se napenja.

Iz notranjosti hladilnika se pripelje pločevinka drugačne barve.

HLADILNIK: Priporočamo vam brezalkoholno pivo.

On 2 še nekaj časa vztraja, nato odneha, zgrabi brezalkoholno pločevinko in zaloputne vrata hladilnika.

ON 2: Jebi se.

ON: O tem se hotel govoriti z vami.

ON 2: O hladilniku?

ON: Ne ... Oziroma, ja. Tudi o tem. A ti ga ni nikoli zadosti? Se ne bi uprl?

ON 2: Saj se. Saj mu vsakič rečem, naj se jebe.

ON: Nisem to mislil. A ne bi bilo super, če bi lahko popil piva, kot bi hotel?

Vsi zastanejo, šokirani, in se obrnejo vanj.

ONI: Kako to misliš?

ON: Ja ...

ON 3: Ampak, saj to ne bi bilo zdravo!

ON 1: Včasih so ljudje zaradi tega umirali!

On se obupano obrne proti ON 2-ju, ki zraven njega stoji z brezalkoholnim pivom v roki in ga prav tako šokirano gleda.

ON 2: Prav je tako, kot je.

ON: Ne bi še enega piva?

ON 2: Bi, saj ravno v tem je problem. Jaz se ne morem zadržati, zato me mora nekdo drug. V starih časih bi bil že davno mrtev, tako pa okolje skrbi zame.

On 3-ju se zasvetijo očala, opomnik, seže v enega številnih žepov na jopiču, odpre škatlico in pogoltne pilulo. Vsi so navajeni njegovega neprestanega goltanja zdravil, ignorirajo ga.

ON 2: Ampak, saj smo vsi taki, več ali manj. A ti bi se pa lahko zadržal?

ON: Ja.

ON 2: Za pivo. Kaj pa vse ostalo? A se sploh zavedaš, iz kolikih reči je sestavljen svet in vsaka od njih te lahko zasvoji? Zato pa imamo tehniko, da nas drži nazaj, ker smo samo ljudje. O to sem pa dobro povedal. Počakaj, da čivknem.

Potegne telefon iz žepa in prične tipkati.

On se spet obrne proti ostalim.

ON: Hotel sem govoriti o ...

Išče besede.

ON: Kako ste?

ONI: Varni.

ON: Mislil sem, kako se počutite?

ONI: Dobro.

ON: Kaj pomeni dobro?

ON 3: Kaj ti je? Čemu sprašuješ?

ON: Poklical sem vas, ker smo prijatelji.

ON 3: Ja, naši profili na družabnih omrežjih se najbolj prekrivajo in psihometrični podatki kažejo, da sodimo skupaj.

ON: A pa mi to vemo?

ON 3: Kaj?

ON: Da sodimo skupaj?

ON 3: To so empirični podatki, kvantitativne analize, kako bi lahko oporekal?

ON: Ne, ne morem. Ampak ... Zato sem vas poklical ... Ker sem hotel govoriti o tem, kar se dogaja po svetu.

ON 3: Kaj pa se dogaja?

ON: Nič.

ON 3: Kar pomeni, da je vse v redu. O čem pa bi rad govoril?

ON: A ni to čudno, da se nič ne dogaja?

ON 3: Čisto nič pač ne. Ampak smo že malo navajeni, recimo ta epidemija nenadne norosti.

ON: Kako pa vemo, da ni še kaj drugega? Saj ubogamo vse, kar nam rečejo.

ON 3: Kdo?

ON: Ne vem, recimo, ta hladilnik.

ON 3: Ampak, saj je za naše dobro!

Opomnik v očalih, iz drugega žepa vzame novo škatlico in pogoltne tableto.

ON: Koliko tablet poješ na dan?

On 3 pomežikne, gleda v očala.

ON 3: 153. Zakaj?

ON: Pa infuzija, jo imaš še enkrat na teden?

ON 3: Ja, saj veš, da oralno koencim Q10, fosatidiholin in glutathion niso učinkoviti.

ON: A ne bi bil raje brez tablet?

ON 2: Grem na stranišče.

Odide.

ON 3: Kako to misliš? Saj so za moje zdravje! Koliko jih pa ješ ti?

On okleva, nato odkima.

ON 3: Nobene? Nemogoče!

Vsi ga obstopijo in gledajo kot čudo.

ON: No, skoraj nobene ...

ON 1: Ampak, saj si naših let, in nisi na tabletah?

ON 3: Vse še dobiš s hrano?

ON: Saj jem vitamine. Pa omega 3. Pa ...

Obrne glavo, da bi bolje videl podatek na svojih očalih.

ON: Dvanajst dodatkov jem ... Ampak nisem hotel o tem. Hotel sem ...

ONI: Kaj pa antidepressivi?

On v zadregi.

ON: Šele nedavno ...

ONI: Ooooh!

On 2 se vrne iz stranišča z dokumentom v rokah.

ON 2: Nekaj je narobe s scanjem. K urologu moram, stranišče mi je že natisnilo izvide, napotnico pa je poslalo specialistu.
A me pelješ?

Eden od moških vstane in kreneta proti vratom. Eden od košev za smeti (tisti za embalažo) prične piskati.

KOŠ: Prazno embalažo odvrzite vame, opozorilo pred kaznijo.

On 2 gre do koša, pokrov se samodejno odpre in On 2 vrže vanj pločevinko.

KOŠ: Hvala.

ON 2: Jebi se.

Odideta.

ON: Hotel sem ...

ON 1: Čakaj, moram čivkniti ...

ONI: Jaz tudi ...

Vsi se ukvarjajo s telefoni. On obupano gleda, potem še sam nekaj tipka.

On 1 dvigne pogled s telefona in videti je, kot bi strmel v gostitelja. Ta se mu obrne nasproti.

ON 1: A veš, da je nekdo na Kitajskem ujel 2,7432 metra dolgega azijskega orjaškega soma?

ON: A?

ON 1: Pangasianodon gigas, ja. Prišla novica.

Pokaže na očala.

ON: To sem tudi hotel reči ... Vse tvoje novice so ribiške novice.

ON 1: Ja. To me zanima.

ON: Ampak svet je širši. Obstaja tudi ... ekonomija. Zgodovina. E ...

ON 1: To me pa ne zanima. Ne more vse zanimati vsakega.

ON: Potem si pa izbral samo ribe in so svet samo ribe.

ON 1: Nisem izbral.

ON: Oprosti, vem. Samo to si bral in potem ti je program za novice nehaj dajati tisto, česar nisi bral.

ON 1: Ja, saj zato jim pa pravijo pametni programi.

ON: Ker nam dajejo vedno manj?

ON 1: Kaj pa boš z vsem? A hočeš vrnitev v stare čase, ko si na papirju moral kupiti vse novice, čeprav so te zanimale le nekatere?
Zakaj pa potem lajkaš moje objave?

On je v zadregi.

ON: Ker sva prijatelja ... In ker ti moje ...

ONI: Moramo čivkniti ...

Vsi spet pričnejo tipkati po telefonih, nato se fotografirati v pozah, ki naj bi bile značilne za dobre zabave. Našobljene ustnice, bleščeči nasmehi.

On 3 pogoltne tableto in pristopi k gostitelju, tolažilno mu položi roko na rame.

ON 3: Jemlji tablete. Saj to ni nič groznega. Telo so kemikalije, naša počutja so kemikalije, naše misli so kemikalije. Slabo občutje je zgolj znak, da nekje neka kemikalija manjka ali pa da jo je preveč.
Predstavljaš si mikronski kupček snovi, postavljen na napačno mesto, zaradi katerega se tebi zdi, da je celotno vesolje zgrajeno narobe.
Mar ni bolj optimalno zgladiti tisto kemično škrbino kot pa preurejati svet?
Spotoma, odlična zabava!

Navdušeno ga potreplja. Vsi pritrjujejo.

ZATEMNITEV

Svetovalec o štetju

Svetovalec kima.

SVETOVALEC: Razumem. Da.

Okleva. Z dlanjo si gre čez čelo, tre si prste, da členki počijo. Oklevanje postane že mučno.

On prične vedno bolj nestrpno gledati v svetovalca, počasi leze na stolu naprej.

SVETOVALEC: Naj bo ... Vidim, da ne bo šlo drugače ...

Spet oklevanje.

SVETOVALEC: Poslušajte ...

Stalno govorim o dobi vesoljskih poletov, se opravičujem. Ampak ... Si lahko, v tem varnem svetu, predstavljate enega prvih astronautov, kako sedi v tistem malem prostorčku, v bučikini glavici, na vrhu rakete, iz katere brizga ogenj in se tresejo zidovi, ječi jeklo? Vse skupaj je v resnici en sam ogromen rezervoar goriva, petarda z drobno mušico na vrhu. Si predstavljate kaj tako nevarnega? Se kdaj vprašate, kako so zdržali? Zakaj niso umrli od strahu?

On ne ve odgovora.

SVETOVALEC: Opreмили so jih z orodjem, ki blokira strah. Razvili so metodo, ki tako zaposli naš razum, da inhibira amigdalo in s tem čustva.

Svetovallec odkimava z glavo, on ga začudeno gleda.

ON: In? Kaj mi hočete povedati?

SVETOVALEC: Nič, seveda. Veste, v vašem stanju se človek počuti samega, rabi pogovor. Pa ne pogovor s komerkoli, marveč s sorodno dušo. Ne zamerite mi, včeraj sem spet bral neko knjigo o prvih vesoljskih poletih, pa sem še pod vtisom. Odkril sem jo že v otroštvu in še vedno je tisto čtivo, k kateremu se neprestano vračam ... Preveč govorim, jasno mi je, da vas v vašem obupu prav nič ne zanima, kako so tisti astronauti, sami v jekleni krogli, v skafandru, povsem brez kontrole, prepuščeni sovražnim silam in naključjem, odštevali številko sedem navzdol od sto. Ja, to je bila vsa skrivnost. 100 minus 7 in tako dalje. S tem so krenili v vesolje.

Razmislite o tem ...
Varno želim!

ZATEMNITEV

Sin in pograd

Sin sedi za mizo, ona in on pripravljata večerjo. Ona ima polne roke dela, včasih pogleda proti sinu, ki zdolgočaseno strmi predse.

Ona gre k mizi in komaj obvladuje krožnike. Gleda sina, pričakuje njegovo ponudbo.

SIN: A lahko to malo hitreje?

ON: Ne greš ven.

Sin skloni glavo.

SIN: Prav.

Starša se nasmehmeta.

SIN: Ampak bom delal pograd.

ON: Kaj?

SIN: Pograd.

ON: Kakšen pograd? Zakaj?

SIN: Hočem dvigniti posteljo pod strop.

ON: Zakaj?

SIN: Hočem.

ONA: Prav.

Mož jo presenečeno pogleda.

ONA: Dajmo povečerjat, bomo jutri o pogradu.

SIN: Ne, danes.

ON: Povečerjajmo.

SIN: Nisem lačen.

ONA: Prosim, pojej vsaj nekaj. V takih letih si ...

SIN: Nočem!

ON: Seveda nočeš, ker si navaden ... ker si ...

ONA: Ne!

Mu položi roko na rame. Moleduje že skoraj jokaje.

ONA: Ne! Prosim, ne. Ne zdaj! Samo še malo manjka!
Prosim!

On si sname očala in jih gleda, čaka, nazadnje res
zabrnijo.

Sin izzivalno strmi vanj.

On zapre oči in zastoka.

SIN: Grem naročiti material.

Odide.

On in ona sedita in gledata v vrata, ki so se zaprla za
njim.

ONA: Sovražim ta ... ta ... stroj.

ON: Še 14 dni.

Premolk.

ONA: A misliš, da je res tako?

ON: S kom?

ONA: Z živimi. Z otroci, ki jih rodiš. Ki ti jih ne
prinesejo vsak mesec večje in se moraš delati, da
so tvoji.

ON: Izpit je ...

ONA: Kako si lahko tako cagav? Kako ti je lahko tako
vseeno? Ni čudno, da si si hotel ... si hotel
pobegniti.

On zabode vilice v jed.

ONA: Kako lahko kar ješ?

Neha jesti.

ONA: A veš, da vse teorije vzgoje temeljijo na dveh pedagogih, ki sta si bila različna kot dan in noč? Da vse sledijo enemu ali drugemu? John Locke in Jean-Jacques Rousseau? Prvi ni nikoli imel otrok, drugi pa vsaj pet, ampak jih je takoj po rojstvu dal v sirotišnico. Če velikani vzgoje niso vzdržali, kako naj jaz?

Med govorjenjem zgrabi vilice in nabode hrano. Po prvem grižljaju jo posnema tudi on.

Ona zastoka in odloži vilice. Pogleda ga in ga zaloti sredi grižljaja.

ONA: Kako lahko kar ješ?

ZATEMNITEV

Svetovalec o skrivnosti

Svetovalec se približa stolu, ki se takoj namesti v položaj zanj.

SVETOVALEC: Stik, morate najti stik.

ON: S kom?

Premolk.

ON: Sin je robot, ki se obnaša kot najstnik. Žena je človek, ki se obnaša kot robot. Prijatelje je izbral program in točno samo zanj so primerni.

SVETOVALEC: Se spomnite, kaj sem vam zadnjič pripovedoval?

On zbegano gleda.

SVETOVALEC: O prvih astronautih?

ON: Da jih je bilo strah?

SVETOVALEC: Ja, ampak so imeli nekaj ...

Čaka.

ON: Skafander?

Svetovalec zmaje z glavo in zavzdihne.

Nad glavama zvok vzletanja letala. Svetovalec nekam hrepeneče gleda proti stropu, dokler spet ne zavlada tišina.

SVETOVALEC: Gensko niste obremenjeni za samomor, nimate SKA2 gena. Torej je vse v glavi.

ON: Razumem. Ampak?

SVETOVALEC: Mogoče kakšen sodelavec? Ste kdaj s kom izmed njih navezali osebni stik?

ZATEMNITEV

On in Sodelavec

Sodelavec prižge televizor.

SODELAVEC: Samo, da se povežem. Raje gledam na velikem zaslonu.

Nekaj tipka po očalih. Po televizorju pričnejo teči podatki, ki so videti kot laboratorijski izvid. Nikoli jih ni konec.

Sodelavec prične z roko kazati na zaslon.

SODELAVEC: Evo, spet se kurba! Evo! To dela samo zato, ker ve, da jo gledam.

ON: Zakaj pa potem gledaš?

SODELAVEC: Saj sva pri poroki podpisala, da lahko. A vidva nista?

ON: Sva, ampak ...

SODELAVEC: Zakaj pa ne bi gledal? A ti nočeš o svoji vedeti vsega?

ON: E ... nisem še o tem razmišljal.

SODELAVEC: Evo, orgazem! Končno!

Za trenutek se obrne proč od zaslona.

SODELAVEC: Jaz imam svojo tako naštudirano kot nihče drug. Pokaži mi podatke in takoj bom vedel, kateri so od moje.

ON: Ampak, kaj pa misli?

SODELAVEC: Kako misliš, misli?

ON: Ali pa, kaj čuti?

Nerazumevajoče se gledata.

SODELAVEC: Ne trapaj, ne. To je informacija, tisto je špekulacija. Kolega, če boš hotel več, kot ti znanost omogoča, se boš le onesrečil. A pogledava še tvojo?

ON: Nisem še ...

SODELAVEC: Zdaj se boš pa usral ali kaj? Ajd, daj!

On okleva, nato prične tipkati po očalih.

Televizor zašumi, po ekranu prične teči novi niz podatkov.

SODELAVEC: Evo, seks! Tvoja dela isto kot moja!

ON: Ne, ne verjamem.

Oba se nagneta naprej.

ON: To je šport!

SODELAVEC: Ja, najlepši šport za moške. Samo ti nisi soigralec. Ha, ha!

On ustavi tok podatkov.

ON: Šport je! Poglej to.

Sodelavec ogleduje, nato prizna.

SODELAVEC: Res je, včasih je težko ločiti. A hodi na borilne športe, zakaj pa je tako razburjena?

ON: Ne, sobno kolo.

SODELAVEC: To ni sobno kolo!

Tudi njemu se zdi, da ima sodelavec prav. Molk.

SODELAVEC: Daj, da preklopim nazaj na mojo. Nerad jo puščam samo.

Preklopi.

SODELAVEC: Vedel sem. Kalij ji je padel, ona pa nič!

ON: Saj jo opozarjajo očala.

SODELAVEC: Vem. Ampak ona ve, da jo gledam in se mi prepušča. Brez mene ni nič, tako sva povezana.

Potegne iz žepa mobitel in se prične dreti vanj:

SODELAVEC: Alo! Ajd, pojej že tisto banano! Pri svojih letih bi pa že lahko vedela, kaj orgazem naredi tvojim mineralom!

ZATEMNITEV

Ona in prijateljica

Ona in prijateljica sedita na sobnih kolesih in počasi gonita. V ozadju dokaj glasna aerobična glasba.

PRIJATELJICA: Otroka sta še majhna. Kredit za hišo ni odplačan. Gledala sem oglase, šla celo gledat neko malo stanovanje. Super se mi je zdelo, ko sem bila tam. Potem pa ... doma. Veš koliko prostora imava?

Ona pokima.

PRIJATELJICA: Saj veš, kako sem se angažirala za to hišo, za notranjo opremo? Vsak detajl, vsak predmet sem izbrala. In zdaj naj vse skupaj zapustim zaradi enega samega kosa, ki tja hodi samo spat? Ker sem ta kos, en sam, izbrala narobe, naj zdaj zapustim celoto?

ONA: Naj gre on!

PRIJATELJICA: Noče. Vzel mi je pooblastilo za ogled njegove krvne slike. Temu sedaj pravijo odprti zakon.

ONA: In kaj boš zdaj?

PRIJATELJICA: Res sem se slabo počutila. Najprej sem mislila, da je gluten. Potem, da je sladkor. Meso sem že zdavnaj sčrtala, sto diet sem zamenjala, med obrokoma samo še razmišljam, česa ne smem jesti, ampak, počutje je pa bilo še kar ... dokler ...

(premolj)

A verjameš, da se ti v trenutku, ko se počutiš najbolj ujeto, odpre nova pot? Kot bi jo poslal angel varuh?

ONA: Povej!

PRIJATELJICA: Moja krvna slika je šla čisto po svoje, res. Nisem mogla spati, dostavili so mi uspavala, nič. Cele noči sem buljila v strop, potem pa me je spreletelo. Udarilo me je, razumeš, kot strela. Zdaj se boš smejala, ampak res se mi je zdelo, da se je zabliskalo.

ONA: In?

PRIJATELJICA: A misliš, da imava glasbo dovolj na glas, da naju ne bodo slišali, če kdo izbere ravno ta posnetek?

Stakneta glavi.

ONA: Povej!

PRIJATELJICA: Spreletelo me je, da tisti trenutek ... tam čez ... v farmacevtskem centru, mučijo živali. Zaprte jih imajo v kletkah ... In te uboge živali ležijo ... takole na ozko ... stisnjene ... še obrniti se ne morejo ... in trpijo. Trpijo!

ONA: To je res, ampak

PRIJATELJICA: Ujete so! Nikamor ne morejo! Na milost in nemilost so prepuščene tistim sadistom! Razumeš?

ONA: To je res. A veš, da sem tudi jaz včeraj zvečer, pri večerji, ko sem gledala ... (išče besedo, nato jo izpljune) sina, kako sedi za mizo in me zajebava, ravno to me je spreletelo. Pomislila sem na Center in živali, ki so tam ujete in jih imajo za poskuse.

PRIJATELJICA: Ne! Res?

ONA: Ja!

PRIJATELJICA: Uboge živali, res! Obsedlo me trpljenje teh nedolžnih bitij. Ne gre mi iz glave. Stalno premišljujem o njih. Ljudje smo varni, te uboge

živali pa potrošni odpadki. Kakšna krivica!
Razmišljala sem ...

ONA: Povej!

PRIJATELJICA: Hranijo jih z njimi samimi. Ko umrejo, ko jih ubijejo, jih predelajo v hrano in dajo preživelim.

ONA: O! O! Brala sem, da včasih dobivajo možganske bolezni. Možgani ne prenesejo, da bi se hranili s svojimi mrtvimi predniki. Grozno!

PRIJATELJICA: In potem sem sanjala, Ali pa sem bila budna, sama ne vem ...

ONA: Povej!

PRIJATELJICA: Večina znanstvenikov je iz tega mesta. Njihovi starši in stari starši so od tu. Pokopani so na tem pokopališču. Sanjala sem, da kopljem, globoko, nebo je bilo le še pokrovček nad mano ... Potem sem mlela, v kuhinjskem mešalcu, kosti njihovih prednikov ... In ...

ONA: Povej! Povej!

PRIJATELJICA: Se splazila ponoči v kuhinjo Centra in jim prednike pomešala v hrano.

ONA: O! O!

Očala jima pričnejo piskati.

ONA: Vznemirili sva se!

PRIJATELJICA: Saj ni čudno! Prasci! Znanstveniki, moški prasci!

ONA: Prestaviva v višjo prestavo!

Pričneta goniti hitreje. Očala še kar piskajo.

ONA: Ničesar ne moreva narediti. Senzorji bi ponoreli že med načrtovanjem, kaj šele kopanjem, mletjem, vlamljanjem ...

Očala piskajo glasneje.

ONA: Pomiriva se!

PRIJATELJICA: Ne moreva!

Očala pospešujejo piskanje. Še bolj obračata pedale.

ONA: Prišli bodo svetovalci! Napolnili naju bodo s pomirili! Samo, da ne bi imeli skrivnosti!

PRIJATELJICA: Bebavo se bova smehljali in sedeli. Ujete živali bodo pa še naprej trpele.

Očala divjajo, onidve tudi.

PRIJATELJICA: Hitreje!

Očala počasi nehajo piskati.

Gonita na vso moč.

ONA: Ne smeva nehati, da lahko govoriva o živalih.

PRIJATELJICA: Kako bi jih rešile?

ONA: Kako bi se maščevali njihovim mučiteljem?

PRIJATELJICA: Ne morem več!

Skoraj padeta s koles. Hropeta, lovita sapo. Počasi pričneta hoditi z dvignjenimi rokami, da bi v pljuča ulovili več sape.

PRIJATELJICA: Prekleti prasci!

Udari po omari.

Vrata omare se odprejo in v omari stoji ON.

ZATEMNITEV

Svetovalec in Jezus

On razburjeno krili pred Svetovalcem, oba stojita.

ON: Ona ima skrivnost! Nekaj, česar jaz ne vem in ni v izvidih! Skrivnost, a razumete?

SVETOVALEC: Razumem. Da.

On si z dlanjo pokrije usta.

ON: Sem jo izdal?

SVETOVALEC: Ne, sanjarije so dovoljene, dokler jih ne
začnemo uresničevati.
(premolki)
Kaj ste občutili ob tem?

ON: Zavist.

SVETOVALEC: Aha.

ON: Tudi jaz bi imel skrivnost.

SVETOVALEC: Saj jo imate.

ON: Kakšno?

Svetovalec s kazalcem bežno pomigne proti uri, češ, vse se
snema. On ga sumničavo gleda.

SVETOVALEC: Oh, že kakšno. Kako pa mislite, da nastane
individualnost? Predstavljajte si, da bi odrasle
človeške možgane delali v tovarni in bi s tekočega
traku padali vsi enaki. Potem pa bi se samo v enih
možganih ustvarila nevronska povezava, ki je ne bi
bilo nikjer drugje. Ti možgani bi bili drugačni od
ostalih, imeli bi skrivnost. Bili bi
individualizirani.
Ker, če bi povedali svojo skrivnost, bi tudi
ostali možgani zgradili isto povezavo in bi bili
spet vsi enaki.
Zato skrivnosti delimo z bližnjimi, da jih
naredimo še bolj nam podobne.
In zato se skrivnosti spovedujejo na smrti
postelji, ker se s tem poslavlja od sebe in
pristajajo na uravnilovko smrti.
Če nimaš zasebnosti, nimaš skrivnosti. Potem ti
preostane le ukvarjanje z drugimi; lahko duša
sploh obstaja, če je vsem dostopna in zato pri
vsakomur enaka?

ON: Hočete reči, da rabim skrivnost?

SVETOVALEC: Sva se zataknila? Saj jo imate. Le očitno se
je še ne zavedate.
Lahko to imenujete tudi skrivnost. Občutek
unikatnosti. Ali pa stik s samim sabo. Nekateri mu
rečejo tudi smisel. Kakorkoli želite.
Potem boste ozdravljeni. Primer rešen.

Poglejte, niste edini, več takih kot ste vi imam. Svojo kariero hočem zaključiti s 100% ozdravitvami.

ON: A je to sploh možno?

SVETOVALEC: Do sedaj ni bilo. Ampak, to je moj smisel.

ON: Vaša skrivnost?

Svetovalec se zasmije.

ON: Kaj pa moja skrivnost?

Svetovalec zmaje z glavo in pomiga, naj mu sledi. Stopita do kuhinjskega pulta, avtomata za kavo.

Svetovalec do konca odpre ventil za paro, ki prične glasno sikati.

Svetovalec se nagne čisto do sogovornika in mu zavpije na ušesa.

SVETOVALEC: KAJ SO DELALI PRVI ASTRONAVTI? KAJ?

Dioda na očalih mu rdeče utripne.

Zapre ventil, tišina, položi prst na usta.

SVETOVALEC: Kdaj so pričeli upoštevati Jezusovo učenje?

ON: Po smrti?

SVETOVALEC: Res je. Žal ne gre drugače.

Globoko se zamisli.

SVETOVALEC: Verjamete pa ne vanj. Škoda. Verniki so najbolj prilagojeni znanstveni dovršenosti naše civilizacije, saj je edino njim misel, da nekdo neprestano bedi nad njimi in skrbi za njihovo varnost, povsem običajna.

ZATEMNITEV

Ona in on

Vrata mikrovalovke se odprejo.

MIKROVALOVKA: Večerja je pripravljena.

On in ona sedita za mizo in molčita.

Sin pomoli glavo med vrati.

SIN: Ne bom jedel. A če mi bosta pomagala pri izdelavi pograda, se grem z vama slikat za selfie.

ON: OK.

ONA: OK.

Sin stopi med njiju, blaženo se smehljajo in pofotkajo, vsak s svojim telefonom. Potipkajo in razpošljejo fotografije.

Sin odide v sobo, starša pa primeta krožnika in jih odneseta na mizo. Sedeta in pričneta jesti.

Iz sobe se zasliši vrtanje in razbijanje.

ON: Kakšen je bil tvoj dan?

ONA: Ne spomnim se ga več. Pa tvoj?

ON: Jaz tudi ne. V redu, verjetno.

ONA: Ja.

ON: Ja.

Molče jesta.

ONA: Me boš izdal?

ON: Sanjarije so dovoljene, dokler jih ne začnemo uresničevati.
(premolk)
Kako pa bi jih uresničila?

Zastaneta.

ONA: Ne vem.

ON: Zakaj z mano nisi govorila o tem, kot si s prijateljico?

ONA: Ker si me razočaral.

ON: Kako? Nisem te mogel, saj delam vse, kar mi očala izpišejo. A dobiš prave rože za vse praznike? Rumene vrtnice?

ONA: Tisti formular sem izpolnila pri dvajsetih. Zdaj imam raje tulipane.

ON: Nisi mi povedala.

ONA: Moral bi vedeti.

ON: Kako? Zbirka podatkov ni osvežena. Si kdaj komu povedala? Si kdaj iskala po spletu tulipane? Gledala njihove slike?

ONA: Ne! Ampak v moji glavi ...

ON: Saj ne morem vedeti, kaj je v tvoji glavi!

ONA: Ker me gledaš na zaslon, ne pa v oči.

On ne najde besed, umolkne in razmišlja.

ON: Ampak, kaj sva midva? Samo še najini telesi? Samo sezname kemikalij, ki so, ki sva, je to vse? Hotel sem imeti skrivnost. Hotel sem se upreti! Predstavljaš si, kako naj se zbere odporniška skupina? Telefoni ti sledijo in prisluškujejo, GPS naprave so v avtih, v čevljih, povsod. Vse naše besede, naši gibi, naša pisma, vse je posneto. Telefoni nam sledijo 3D, brezžična omrežja vedo za naš vsak gib. Ostanemo nam le še misli. In tako sem emigriral navznoter ... Ampak tam nisem našel ničesar!

ONA: Jaz pa, o jaz pa!

ON: Živali?

Pokima.

ON: Je lahko tvojo skrivnost malo tudi moja?

Ona pokima.

Gledata se in se nasmehmeta drug drugemu.

ZATEMNITEV

Supervizorka

V temi se prične vključevati televizijski zaslon. Osvetli stanovanje, vidimo, da On sedi pred njim.

Na zaslonu se pojavi Supervizorka.

SUPERVIZORKA: Dobro varnost želim!

ON: Enako.

SUPERVIZORKA: Želela sem vam samo sporočiti, da so vaši izvidi odlični in da vam vračamo normalen status.

ON: Kje pa je gospod svetovalec, ki ...

Supervizorka zastane, okleva.

SUPERVIZORKA: O tem sem želela govoriti z vami. Kličemo vse, s katerimi je delal zadnjega pol leta.

Dolga tišina.

SUPERVIZORKA: Umrl je.

ON: Zakaj pa potem kličete meni podobne?

SUPERVIZORKA: Ubil se je.

ON: Samomor? Kako?

SUPERVIZORKA: Nenadna norost.

ON: Pri njem?

SUPERVIZORKA: Nihče ni varen.

ON: Kako?

SUPERVIZORKA: Skočil je. Sprejem za uslužbence na vrhu nebotačnika, popravljali so ograjo. Lokal je bil seveda zaprt za širše občinstvo, saj ni bil varen. A letno srečanje svetovalcev in supervizorjev, nihče ni pomislil. Začel je teči, nihče ga ni zaustavil, tekel je proti vratom, tik pred njimi pa vstran, do luknje v ograji. Preposlušali smo njegove posnetke in posnetke vseh v bližini, nekaj je šepetal med tekom, a zaradi hrupa ne moremo razločiti. Mogoče je, da je enkrat rekel 86 in enkrat 30, a še to je dvomljivo.

ON: Senzorji?

SUPERVIZORKA: Nič. In zato poslušamo vse posnetke in
govorimo z vsemi. Posnetek vajinih sestankov se
giblje na meji pravil. Tale delček pa ...

Zasliši se piskanje avtomata za kavo in nerazločen
svetovalčev glas.

SUPERVIZORKA: Kaj vam je rekel?

ON: Nič. Razburil se je, ker stroj tako ropota.

SUPERVIZORKA: Razburjenje vidimo v meritvah.

ON: Se je razburil tudi pri kom drugem?

SUPERVIZORKA: Zaradi varstva osebnih podatkov vam tega ne
morem povedati. Opravičujem se, hvala vam in
varno!

ZATEMNITEV

On šteje

On sam v stanovanju.

ON: 86 ... 30 ...

Ni mu najbolj jasno.

Zvok letala, ki vzleta nad stavbo.

ON: 100! 100!

Prične se krohotati.

ZATEMNITEV

Sin prenavlja sobo

Ona nosi krožnike za mizo. Spet pogleduje k stolu, kjer
ponavadi sedi sin, ki pa je tokrat ostal v svoji sobi.
Kljub temu odloži poln krožnik na njegovo mesto.

ON: Šlo bo v nič.

ONA: Tudi, če bi pojedel, bi šlo v nič.

Sedeta in jesta.

ON: Skrivnost imam.

Ona zastane.

ON: Jej. Ne smeva izstopiti iz povprečja.

ONA: Povej.

ON: Počakajva nekaj minut ...

Jesta dalje. Iz sobe zavpije sin.

SIN: Podajta mi vložek!

ON: Kakšen vložek?

SIN: Tisti za v zid!

ONA: Vzemi si ga sam.

SIN: Na lestvi sem, ne morem gor in dol za vsako malenkost. Obljubila sta!

Starša poskušata jesti.

SIN: Drugi člen govori o tem, da je otroku treba pomagati. Prijavil vaju bom.

Njemu pisknejo očala.

ON: Ne morem več. Včasih ...

Ona ga sumničavo gleda.

ONA: Rabiš tablete?

ON: Ne, nisem mislil na tisto. Boš videla ... Naj razburi še tebe.

Ona se zadrži in ne reče ničesar.

SIN: Kje je moj vložek? Če sta obljubila, morata obljubo tudi držati! Kakšen zgled mi pa dajeta!

On vstane in gre v sinovo sobo. Vrne se in sede.

SIN: Dajta mi križni izvijač!

ON: Vze ...

Ona že vstane in gre v sobo. Ne slišimo nobenega zahvaljevanja. Drsna vrata sobe komaj sledijo prometu.

Vrne se in prime vilice.

SIN: To ni križni! Kako ste ženske trapaste!

Njena očala piskajo, poskoči.

On jo ujame z roko in jo zadrži.

ON: Štej!

ONA: Kaj?

ON: Odštevaj 7 od 100! $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. Daj!

ONA in ON: $86 - 7 = 79$. $79 - 7 = 72$. $72 - 7 = 65$.

Piskanje očal postaja počasnejše.

ONA in ON: $65 - 7 = 58$. $58 - 7 = 51$. $51 - 7 = 44$.

Piskanje pojenjuje.

ONA in ON: $44 - 7 = 37$. $37 - 7 = 30$. $30 - 7 = 23$. $23 - 7 = 16$. $16 - 7 = 9$. $9 - 7 = 2$. $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. $86 - 7 = \dots$

Očala obmolknejo.

ONA: $16 - 7 = 9$. $9 - 7 = 2$. $100 - 7 = 93$. A lahko kaj rečem?

ON: Lahko. $93 - 7 = 86$.

ONA: Kaj se dogaja?

ON: Blokirava čustva. Kot prvi astronauti. Razumu sva dala nalogo, ki zahteva cele možgane.

ONA: Skrivava se pred senzorji?

ON: Da.

ONA: Varna sva?

On se nasmehne, potem še ona.

Očala utihnejo, onadva tudi. Gledata se. Sin vpije na ves glas.

SIN: Oba bom prijavil. Hočem izvijač! Hočem vijake!
Hočem! HOČEM! HOČEM!

Slišimo, kako podivjano skače po konstrukciji.

SIN: HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM!

ONA in ON: $44 - 7 = 37$. $37 - 7 = 30$. $30 - 7 = 23$. $23 - 7 = 16$. $16 - 7 = 9$. $9 - 7 = 2$. $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. $86 - 7 = \dots$

Smehljata se drug drugemu.

ONA: Hvala ti!

ON: Prosim.

ONA: Če prav razumem, lahko sedaj storiva vse, kar sva si že dolgo želela.

SIN: HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM! HOČEM!

ON: Ja.

Spogledata se in se nasmehmeta.

Odideta v sinovo sobo in odštevata zraven. Vpitje odsekano preneha, slišimo pokanje in ropotanje, odštevanje se nadaljuje.

Vrneta se iz sobe kot mlada zaljubljenca. Držita se za roke, v drugi roki pa vsak od njiju nosi odtrgano robotsko okončino iz katere štrlijo žice.

Zastaneta pred koši s smetmi.

ON: Kaj je to, embalaža ali mešani odpadki?

ONA: Mešani.

Odvržeta roki in stopita za pult. Pripravljata si kavo.

ON: Danes sem končno sanjal. O letenju.

ONA: Jaz pa vedno samo o trpečih živalih.

V očalih obema zapiska in utripne rdeča dioda.

ON: 100 - 7 = 93

ONA: 93 - 7 = 86

Drug prek drugega odštevata dalje.

ON in ONA: 86 - 7 = 79, 79 - 7 = 72, ...

Počasna sta, kot omamljena, odsotno se gibljeta skozi rutino priprave kave.

ONA: Jutri je sobota.

ON: Rad imam sobotna jutra.

ONA: Takrat se nama nikamor ne mudi.

ONA: Hvala ti, ker si mi dal svojo skrivnost.

ON: Bosta ...

ONA: Pssst ... Ja. Grem po prijateljico ... Ko bo trda noč ...

Očala ji rahlo pivknejo. Oba zastaneta in čakata. Pisk se ne ponovi. Nasmehmeta se.

ONA: Deluje.
Kaj boš ti?

ON: Letal sem v sanjah in nisem pristal.

Gledata se.

ON: Čudno se počutim. Kot da bo zdaj zdaj konec vsega, ampak prej se bo pa zgodilo še čisto vse.

ONA: Ja, občutek svobode.

ON: Še nekaj je. Veš, da sem celo življenje živel v strahu, da bom izgubil razum, da bom postal žrtev nenadne norosti. In sedaj je to breme padlo z mene. Kakšno olajšanje!

ONA: Prav imaš. To je res svoboda. Zakaj se prej nisva tako pogovarjala?

On le zmigne z rameni, ona prikima.

ON: Čas je, da greva vsak po svoje.

ONA: Veš, kam boš odletel?

ON: Ne še.

Očala mu pisknejo.

ON: $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. Misel na smrt me vedno vznemiri. $86 - 7 = 79$. $79 - 7 = 72$. Pa sem mislil, da sem že preko vsega. $72 - 7 = 65$. Kakšno čudno veselje so naši možgani. $65 - 7 = 58$. $58 - 7 = 51$. Letel bom in ne bom ločil sanj od budnosti. Se to imenuje sreča?

ONA: Jaz bom kopala v zemljo, do kosti. Da jih zdrobim in porinem v vampe mučiteljem ubogih živali.

Očala ji pisknejo.

ONA: $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. Veselim se. $86 - 7 = 79$. $79 - 7 = 72$. Veselim.

ON: Kako čudno so vse končuje!
Pa tako običajen par sva bila!
Spomenik običajnemu življenju sva postavila in zdaj ga bova razdrla.
Če ne moreš ustvarjati, moraš razdirati.

ONA: Pojdiva.

Kreneta in zastaneta pred vrati, čas slovesa.

ON: Hotel sem ti reči ... Prej ... ko sem te gledal za pultom ... lepa si.

ONA: Ti tudi.

Obema piskneta očala.

ON in ONA: $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. $86 - 7 = 79$. $79 - 7 = 72$. $72 - 7 = 65$.

ON: Hvala ti, ker ... $65 - 7 = 58$. $58 - 7 = 51$.

ONA: Vedno sem ... $51 - 7 = 44$. $44 - 7 = 37$. $37 - 7 = 30$. $30 - 7 = 23$. Veš?

ON: $23 - 7 = 16$. Vem. $16 - 7 = 9$. $9 - 7 = 2$.

ONA: Hotela sem reči le ... $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$.

Primeta se za roke in se gledata.

ON: Toliko ti imam za povedati. $86 - 7 = 79$. $79 - 7 = 72$.

ONA in ON: $72 - 7 = 65$. $65 - 7 = 58$. $58 - 7 = 51$. $51 - 7 = 44$. $44 - 7 = 37$. $37 - 7 = 30$. $30 - 7 = 23$. $23 - 7 = 16$. $16 - 7 = 9$. $9 - 7 = 2$. $100 - 7 = 93$. $93 - 7 = 86$. $86 - 7 = \dots$

Odideta, odštevanje počasi potihne, skupaj z njunimi koraki.

Tišina.

Drсна vrata sinove sobe se odmaknejo.

Vstopi sin, prazna rokava srajce mu visita ob telesu. Na glavi rana, iz katere štrlijo žice.

Bebavo se smehlja.

Pride do mize in prične pomagati postavljanju krožnika na mizo. Z rokami, ki jih nima, na videz prijemlje in odlaga krožnika, zataknen v večno istem gibu in ponavljajoč vedno isti stavek skozi poškodovane zvočnike.

SIN: Mami, bzz jaz bzz!

POČASNA ZATEMNITEV

KONEC